

AKNAKUTATÓK ÉS TŰZSZERÉSZEK A SZÉKES- FEHÉRVÁRI MEZŐGAZDASÁGI KIÁLLITASON

FEJÉR vármegye termelési bizottsága folyó évi szeptember hó 21-től—28-ig mezőgazdasági kiállítást rendezett Székesfehérvárott. Ez a kiállítás volt hivatott bizonyosságot tenni arról, hogy ez a vármegye, mely a legtöbbit szenvedett az elmúlt esztelen háború nyomán, él, termel és ha csikorgó fogakkal is, de képes legyőzni minden nehézséget, mely az ország újjáépítésének útját állja.

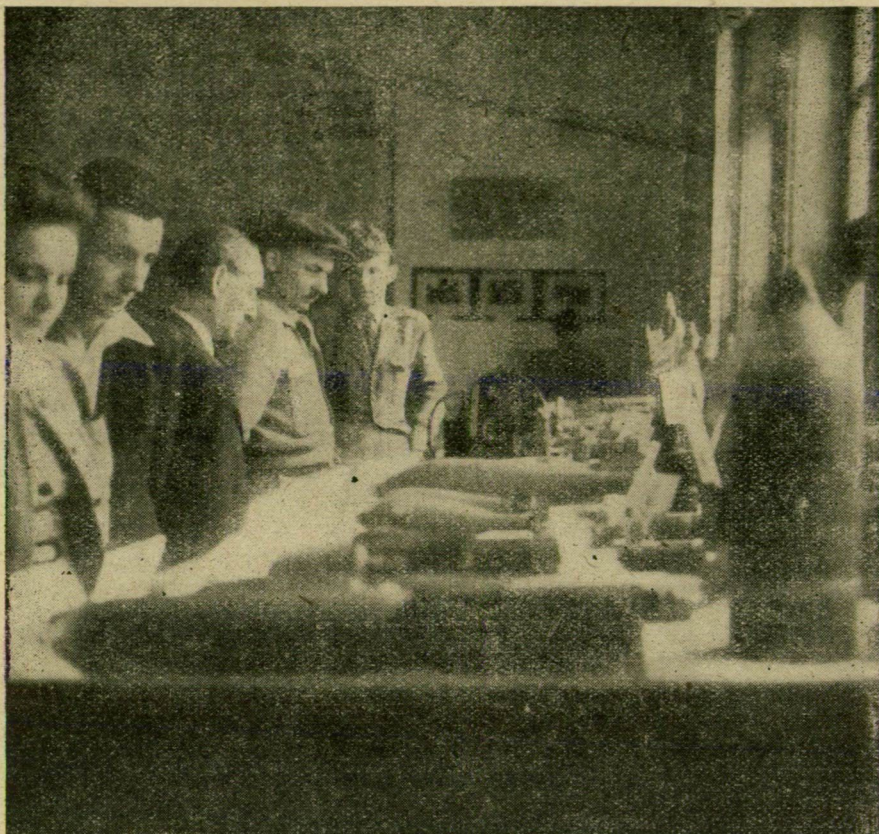
Kétségtelen bizonyítéka volt ez a kiállítás az élniakarásnak és annak, hogy nincsenek áthidalhatatlan akadályok és megoldhatatlan problémák azok előtt, akik dolgozni, építeni akarnak.

A kiállításon a termelési bizottság felkérésére a 2. honvéd önálló aknakutató század is részt vett. A hatalmas tömegekben zárandoklat-szerűen érkező látogatókat messziről vonzotta a komoly márkáns fekete felírás: „HONVÉDSÉG — 2. honvéd önálló aknakutató század“.

Piros-fehér-zöld függöny övezte a bejáratot, melynek két oldalán egy-egy hatástalanított bomba állt. Belépve a terembe három kép ragadta meg figyelmünket. Az első égő várost, romokat és pusztulást ábrázolt. Felette a tábla: „1944/45. Mi lesz velünk?“ A második képen kilőtt harcokocsik, drótakadályok, gyomos, parlagon maradt földek vannak. A kép felírása: „1946 Hol kezdjük?“ Így is volt, mert 1946-ban a század munkájának kezdetén, nem is tudtuk, hogy hogyan lássunk neki annak az óriási feladatnak, ami előttünk állt. És munkánk eredményességét bizonyítják a harmadik kép hullámzó aransárga búzaföldjei, vígan dolgozó munkásai és épülő házai. A kép sarkában kezdet a paraszt és a katona. Mintha é kézfogással pecsételné meg azt az örök szövetséget, melyet kötött a nép és a nép hadserege. A kép felett a tábla: „1947 Már lesz kenyér.“

A képek alatt különböző gyártmányú bombák és tüzérségi gránátok sorakoznak oktató felírással ellátva. A másik falon képek mutatják az aknakutatókat és tüzérszerveket munka közben.

Az ablakok alatt hatalmas állványon a vármegye területén talált különböző kisebb gránátok, bombák és egyéb harciszekők mintapéldányai előtt, különféle bomba és tüzérségi gyújtók szétszerelt darabjai között egy 35 kg-os amerikai viziakna gyújtója volt elhelyezve. Szép példánya annak a gigantikus emberi munkának, melyet a háború folyamán arra használtak fel, hogy embereket irtsanak vele. Most hatástalanítva békésen pihen és oktatási segédlet lesz a tüzérszék utoncok számára, vagy mint haditechnikai emlék csendben meg fog húzódni egy múzeum kiállítási termének sarkában.

Tűzszerész kiállítás Székesfehérváron.

A harmadik falon Fejér megyét ábrázoló óriás térkép volt látható. Ezt a térképet a kiállítás látogatói némán megilletődve, szinte csodálattal nézték. Magában foglalta a térkép, hogy hány helyen, mennyi rengeteg háborús lőszer és aknát semmisítettek meg, illetve tettek ártalmatlanná derék honvédeink. Nincs olyan kis eldugott község az egész megyében, ahol ne találtak volna valamit. A tábla melletti felírás hirdeti, hogy 10 hónap alatt 3 vagon aknát és 311 vagon lőszeret hatástalanított a század csak Fejér megye területén. A térkép két oldalán fényképek mutatták, hogy az aknamentesített területeket a század szántotta fel először és csak úgy adta át tulajdonosainak. Az egyik képen 10 traktoron szántanak egyszerre honvédeink a „Börgönd pusztai halálmezőn”, ahol 3.000 kat. hold területen volt összefüggő aknamező.

A térkép alatt egy egyszerű, sisakos barna fakereszttel jelölt, jelképes sír volt elhelyezve. A sírban piros muskátlik előtt kis táblán a század egy-egy hősi halottjának nevét olvashattuk. Nem volt látogató, aki meg ne illetődött volna e helyen, és el nem borzadt volna attól,

amikor azt olvasta, hogy a háború után csak Fejér megye akna és lőszermentesítése 69 hősi halottat követelt közülünk, és több, mint 276 polgári személy vesztette életét a mezőgazdasági újjáépítésben.

A negyedik falon három művészi kivitelű tábla mutatta, hogy a század munkája nyomán hogyan haladt a földek beállítása a termelésbe 1945, 1946 és 1947 évben. A képek alatt kis aknamezőt telepítettünk, melyen bárki kipróbálhatta az elektromos aknakutató készülék működését és képet alkothatott magának az aknakutatás nehézségeiről, ha az aknakutató szűrőbotot kezébe vette.

Ez a terem volt a kiállítás leglátogatottabb helysége. Ide vezették először a belépőt, hogy lássa, hol kezdődött, honnan indult el, és hogyan az a munka, amelynek eredményeit a kiállítás többi termei mutatták.

Végignézve a kiállítás termeit, büszkék lehetünk mi a honvédség és különösen az aknakutató- és tűzszerész alakulatok tagjai, hogy ebben a munkában a legnehezebb és legáldozatosabb részt vállaltuk. Fáradtságot nem ismerő és még mindig a legrosszabb viszonyok közt végzett munkánk nyomán fakadt új élet az elhagyott parlagon. Mi voltunk és vagyunk azok, akik kis járőrökben egészen magunkra hagyva fésültük és fésüljük át az ország minden területét, ahol otthagya bajt és veszedelmet okozó nyomait a háború. Csendben, névtelenül, rengeteg baj és veszélyesség közben végezzük munkánkat, naponta százszor is szembenézve a halállal. Nem kérünk érte dicséretet. Megkapjuk azt akkor, amikor egy-egy ismeretlen gazdaember megszorítja kezünket azzal: „Tudjuk, mit köszönhetünk maguknak. Azt, hogy teremnek földjeink, azt hogy lesz már kenyér, azt elsősorban maguknak köszönhetjük“.

Ez a sok-sok, gyakran néma kézzszorítás a mi büszkeségünk és elismerése annak, hogy jó munkát végeztünk.

Dr. Sztehló Zoltán